

nu faaledes, og fige de Herrer, at det er en faa overordentlig vigtig Sag faa hurtig fom mulig at begynde paa Opførelsen af Reduiten, fer jeg ikke, hoorledes de kunne tage Anføaret paa fig for, at denne Reduite ikke bliver bygget ved at fastholde en Forføarsplan, om hvilken de vide, at den vil ftande paa den Mistillid, fom Beføllningen har med Henfyn til Kjøbenhavns Beføftning. Hvorledes de Herrer da med noget Skin af Verettigelfe kunne kaste Stylden for, at der Intet bliver gjort, over paa os, kan jeg ikke forftaa. Det er ikke os, der negte Opførelsen af en Reduite; det er Udflugter. (Anfjar: Udflugter!) Jeg talder det Udflugter fra de Sagkyndiges Side overfor os, at de, naar vi negte at gaa ind paa Kjøbenhavns Beføftning, anføre imod os, at vi da ftulle angive dem et andet Sted til at anlægge Reduiten paa. Et faadant Forlangende kan ikke holde Stik andre Steder end i Debatten i Salen. Der er ikke et eneste Mennefte, fom ikke vil kunne forftaa, at det ikke er en Lovgivende Forsamlings Sag at angive et faadant Sted, men det er i fuldeft Maal dens Sag at vrage, og naar den, fom i dette Tilfælde, har gode Grunde til at vrage et af Sagkyndige angivet Sted, er det deres Sag at angive et andet, fom er henfigtsmæssigt, eller ogsaa maa de, hvis intet faadant Sted kan findes, overhovedet opgve enhver Tanke om en Reduite. Jeg fom mit Bedkommende tror, at man vil blive nødt til det Sidfte, idet jeg ikke tror, at der er Stemning for det Første. Hvis det alftaa virkelig ftulde vife fig at være en Umulighed for de Sagkyndige at finde et andet Sted, hvad der foreften i høiefte Grad maa synes ufatteligt og ufandfyndligt, fer jeg ikke Andet, end at man maa komme til at undvære Reduiten, og deri kan jeg til Nød finde mig, fordi jeg fom fagt overhovedet ikke lægger faa overordentlig stor Vægt paa den, undtagen fom en fidsfte Nødhjælp, men ftal denne Sag fremmes, kan der ikke være Tale om at vedblive at gaa frem ad den famme Vej fom nu. — Endelig er det fagt, at Spørgsmaalet vil komme til at ftaa faaledes: Enten ftal der paalægges en Skat, eller ogsaa ftulle vi ingen Skat have, men det er en Misforftaaelfe; faaledes ftaar Spørgsmaalet flet ikke. En Stat er aldeles nødvendig for at bygge, og det har i høiefte Grad undret mig at høre den Udtalelfe fra Regjeringen, at der ingen Forbindelfe er mellem Skatten og Føftningsanlægget. Der er tvertimod den allerftrengefte Forbindelfe, idet der overhovedet altid er Forbindelfe imellem Penge og Byggeforetagender. Man kan ikke bygge uden Penge, og Staten har ikke Penge, uden den tager dem igennem Skatterne. Skatter og Beføftning ftaa i faa nøie Forbindelfe, at det er en fuldfkændig falft Formlering af Stridsførgsmaalet, naar man overfor Beføllningen har føgt at hævde, at Striden ftaar imellem Skat eller Ikke-Skat. Striden ftaar imellem en flet Skat og en god Skat. Regjerin-

gen vil faavel fom vi have Skat, men Regjeringen vil bevare en flet Skat og tage Pengene igennem den, hvorimod vi ville have en god Skat og tage Pengene igennem den. Standpunktet er fortellig dette: Vi ville naturligvis give Pengene gennem en Skat, men vi ville have en god og retfærdig Skat, hvorimod Regjeringen vil have en flet og uretfærdig Skat. Det er den faktiffe, nøgne Sandhed. Jeg figer ikke, at Regjeringen vil have en flet Skat, fordi det er en flet Skat, eller vil have en uretfærdig Skat, fordi det er en uretfærdig Skat. Regjeringen har naturligvis fine gode Grunde; men det vil ikke kunne ftules, naar Sagen føres videre, at Spørgsmaalet i fin Korthed og Klarhed er det: Skulle vi have disse Ting udførte, idet vi kræve Midlerne dertil paa retfærdig Maade og gennem en god Skat, eller ftulle vi udføre disse Foranstaltninger og fam tidig flere Aar binde os til Bibeholdelfen af en flet og uretfærdig Skat? Man kan nu spørge: Hvorfor ikke lade dette ligge; hvorfor ikke begynde at bygge paa den Føftning, fom det er faa uhyre vigtigt at faae begyndt paa og lade Skatten ligge til en anden Gang? Det er det, fom Mindretallet har fagt; det figer: Lad os ftax begynde paa Føftningen, og vi indfætte da i Lovforlaget en Paragraf, der gaa ud paa, at Midlerne, naar vi have begyndt, ftulle tages af den Skat, fom vi til den Tid kunne blive enige om. Ligeoverfor de Oplysninger, der fra forffjellige Sider ere fremkomne om Udfigten til at komme til Enighed, navnlig ligeoverfor de Indvendinger, der ere fremkomne fra Mindretallets Side om, at Enigheden er faa uendelig ufandfyndlig, og ligeoverfor dets Uvillie til nu at ville have med Skatten at gjøre, maa jeg tilftaa, at Løftet om en Skat til næfte Aar, fom man dog ikke vil kunne blive enig om, fer høift forunderlig ud. Jeg forftaar det i det Mindfte ikke. Mindretallet vil ubetinget begynde; det tror ikke, vi kunne blive enige om Skatten, og det vil kun have en Skat for det Tilfælde, der er høift ufandfyndligt, at man kan blive enig. Hvad Skatten ftal til, forftaar jeg alftaa ikke. Jeg kan ikke forftaa dette anderledes, end at Mindretallet har en Følelfe af, at Skatten har en politiff Betydning lige over for visse Kampe, og jeg vil indrømme, at det i faa Tilfælde var tænkeligt — jeg kjender ikke Vælgerne i alle Kredse, og jeg veed ikke, hvor taknemlige de ere for den Slags Skatter — at det kunde have fin Betydning for Mindretallet. Jeg forftaar det rigtignok ikke, men jeg tilftaar, at det er haardt handlet af Regjeringen, at den tager Standpunktet bort fra Mindretallet ved ikke at gaa ind paa denne ufkyldige Skat. Jeg takker imidlertid Regjeringen for, hvad den har gjort under hele denne Debat, idet den har førgt for, at Spørgsmaalene ere komne til at ligge fuldfkændigt klart for, at Standpunkterne ikke ere blevne forplumrede ved faadanne Spørgsmaal, fom ligge helt uden for os, og Intet have at betyde. Jeg kan derimod